

Sygnatura akt IX GC 1073/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 22 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Jarosław Marczewski

Protokolant: p.o. stażysty Jolanta Wenzel

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2016 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa J. W. (2)

przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

- o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 135.300 zł (sto trzydzieści pięć tysięcy trzysta złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 14 sierpnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

2. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 10382 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Jarosław Marczewski

UZASADNIENIE

Powódka – **J. W. (2)** w pozwie wniesionym w dniu 10 września 2013 r. do tut. Sądu domagała się zasądzenia od pozwanego **(...) Sp. z o.o. w W.** kwoty 135.300 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od 14.08.2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, że złożyła pozwanemu 2 oferty dotyczące wykonania podkonstrukcji stalowej pod montaż sufitu podwieszanego (ruszt pośredni) w budynku handlowo – usługowym (...) w K. przy ul. (...). Pierwsza z ofert powódki w zakresie dostawy i wykonania rusztu pośredniego obejmowała wykonanie tej konstrukcji zgodnie z projektem inwestora za kwotę 174.597,50 zł, druga dotyczyła wykonania konstrukcji w oparciu o projekt powódki za kwotę 122.000 zł. Decyzja o wyborze rodzaju konstrukcji pod montaż sufitu spoczywała na pozwanym, który wybrał tańszą wersję.

Po podpisaniu umowy, pozwany w mailu z 31.07.2013 zaproponował zmianę umowy, twierdząc, że nie jest gotowy zapłacić więcej niż 50000 zł netto, na co powódka nie wyraziła zgody.

Po wykonaniu prac w zakresie dostawy i montażu konstrukcji rusztu pośredniego powódka wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 135300 zł brutto, której to kwoty pozwany nie zapłacił.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości wskazując, że jako inwestor zastępczy zlecił powódce 16 lipca 2013 r. m.in. wykonanie robót obejmujących wykonanie podkonstrukcji stalowej pod montaż sufitów podwieszanych. Pozwany zaprzeczył jakoby zawarcie „umowy zlecenia” z 16 lipca 2013 r. między stronami nastąpiło w drodze przyjęcia oferty powoda z 25 czerwca 2013 lub 27 czerwca 2013.

Adresatem powyższych ofert nie był pozwany, lecz spółka (...) Sp. z o.o. Pozwany podniósł również zarzut wadliwego wykonania robót objętych umową zlecenia. Powód wykonał konstrukcje nośną sufitu bez dodatkowych wsporników określonych w projekcie. Podstawowa struktura sufitu została wykonana jedynie w 45%, a kolejną zamocowano bezpośrednio do metalowej konstrukcji dachu, co było niezgodne z rysunkiem.

Pozwany podniósł również zarzut nieterminowego wykonania prac objętych umową zlecenia, pomimo, że explicite w umowie zlecenia nie ma terminu zakończenia poszczególnych prac. Pozwany zakwestionował również fakt wykonania przez powoda w całości obowiązków wynikających z umowy zlecenia, wskazując, że nie dokonał pisemnego odbioru robót.

Strony do końca procesu podtrzymywały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie prac remontowo-budowlanych. Umocowanym pełnomocnikiem powódki jest J. W. (3).

Pozwany prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie zagospodarowania i sprzedaży nieruchomości .

Bezsporne, a nadto dowód – wydruk z KRS pozwanego (k. 52 i n.), zeznania świadka J. W. (3) (k. 223).

W ramach tejże działalności pozwany skontaktował się z pełnomocnikiem powódki J. W. (4), aby zlecić mu wykonanie podkonstrukcji stalowej pod montaż sufitów podwieszanych w budynku handlowo – biurowo – usługowym (...) w K.-J., przy ul. (...).

Powódka wykonywała wcześniej kilkanaście marketów P. i P., toteż posiadała niezbędną wiedzę i doświadczenie w tym zakresie.

Przedstawiciel powódki po oględzinach budynku sporządził projekt kosztorysu obejmujący wykonanie konstrukcji na podstawie profili H.. Umocowany przedstawiciel pozwanej - D. C. stwierdził, że przedłożona oferta jest zbyt kosztowna.

Powódka przygotowała zatem projekt obejmujący wykonanie rusztu z użyciem innych, ogólnodostępnych profili. Oferta ta opiewała na kwotę 122.000 zł netto. Mimo, że nie przewidywała ona już profili H., przedstawiciel pozwanej, chciał uzyskać jeszcze niższą cenę. J. W. (3) oświadczył jednak, że nie zna tańszego rozwiązania. Zgodził się jedynie na obniżenie wynagrodzenia, które miało przysługiwać powódce za wykonanie podkonstrukcji stalowej, do kwoty 110.000 zł netto.

Dowód - zeznania świadka J. W. (3) (k. 223), zeznania świadka P. T. (k. 208-209), poświadczone za zgodność z oryginałem przez pełn . powoda będącego r. pr. kserokopie: wiadomości e-mail J. W. do D. C. z 25.06.2013 15:52 wraz z zał. (k. 10-11), wiadomości e-mail J. W. do D. C. z 27.06.2013 12:18 wraz z zał. (k. 12-13), zeznania świadka S. B. (k. 249), wydruki wiadomości e-mail między adresami jacekwos@inwest-bud-poznan.pl a a.cuch@keenproperty.com (k. 177-183), kserokopia pełnomocnictwa dla D.'a C.'a (k. 128).

W dniu 16 lipca 2013 r. strony zawarły w W. pisemną umowę „zlecenie”, której przedmiotem było wykonanie przez powódkę - jako wykonawcy, na zamówienie pozwanego - jako zamawiającego, robót w budynku handlowo – biurowo – usługowym (...) w K., przy ul. (...), polegających na:

- a) Wykonaniu prac poprawkowych związanych z wysokością posadzki betonowej;
- b) Wykonaniu podkonstrukcji stalowej pod montaż sufitów podwieszanych i innych instalacji we wspomnianym wyżej budynku zgodnie z załącznikiem nr 5 do umowy najmu z 23 maja 2011 r. zawartej między (...) Sp. z o.o. a (...) S.A. ze zmianami,

c) Wykonaniu oświetlenia za kasami zgodnie z założeniami, (...) PSU (...) PIP SMS, w liczbie 17 sztuk.

Pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz powódki wynagrodzenia za wyżej wskazane prace w następujący sposób:

Ad a) 10.000 PLN netto,

Ad b) 110.000 PLN netto,

Ad c) łączna kwota 7685,70 PLN netto.

Wynagrodzenie miało być płatne na podstawie wystawionej faktury w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania.

Dowód - poświadczony za zgodność z oryginałem przez pełn . powoda będącego r. pr. kserokopia umowy stron (k. 14-15), zeznania świadka S. B. (k. 249).

Umowa stron odwoływała się do załącznika nr 5 do umowy pozwanej z (...) S.A.

Dowód - zeznania świadka J. W. (3) (k. 225-227), poświadczony za zgodność z oryginałem przez pełn . powoda będącego r. pr. kserokopia załącznika nr 5 do umowy najmu z 23 maja 2011 Prace Wykończeniowe Stron – podział zadań (k. 20)

Po podpisaniu umowy powódka zlecała na własny koszt, w ramach wynagrodzenia umownego, wykonanie zamiennego projektu rusztu pośredniego dla sufitu podwieszanego obejmującego tańsze rozwiązania niż profile H..

Z uwagi na to, że zmiana technologii wykonania rusztu nie powodowała zmiany projektu budowlanego, nie trzeba było otrzymać zmiany pozwolenia na budowę. W momencie wykonywania rusztu powódka dysponowała projektem aranżacji wnętrz P. i P..

Powódka wykonała prace montażu podmostówki stalowej pod montaż sufitów podwieszanych i innych instalacji bez zastosowania profili H., a przy zastosowaniu tańszych materiałów budowlanych zachowując wymagania funkcjonalne, które jednak nie wymagały montażu żadnych wsporników.

W trakcie wykonania prac przez powódkę ani pozwany, ani (...) S.A., nie zgłaszali konieczności wykonania dodatkowych wsporników.

Powódka zrealizowała w całości prace w zakresie wykonania podkonstrukcji stalowej pod montaż sufitów podwieszanych i innych instalacji we wspomnianym wyżej budynku zgodnie z umową, zasadami sztuki i projektem z lipca 2013 r. Powódka zachowała minimalne wysokości wynikające z załącznika nr 5 do ww. umowy najmu. Zachowano również niezbędną przestrzeń nad sufitem podwieszanym w celu bezkolizyjnego prowadzenia instalacji. Wady w robotach przeprowadzonych przez powódkę miały charakter wad nieistotnych – częściowa kolizja kilku cięgien prętowych gwintowanych (wieszaków) z instalacji zlokalizowanymi w przestrzeni nadsufitowej. Poprzez wystąpienie tej kolizji cięgna zostały odkształcone. Występująca wada nie stwarza zagrożenia, ani nie umniejsza użyteczności czy estetyki elementu. W obrębie strefy „owoce, warzywa” zostały zastosowane dodatkowe profile stężące ortogonalne do profili głównych o przekroju odpowiadającym profilowi głównemu. Profile stężące posiadają nawiercenia pod montaż cięgien prętowych (wieszaków). Nie można stwierdzić, czy nie zostały one pierwotnie zamocowane, czy też zamocowanie zostało ponownie zdemonstrowane, albowiem nie było konieczności montażu markizy w tym miejscu. Mogło to nastąpić wskutek ingerencji pracowników sklepu (...).

Zarówno projekt pierwotny z 2012 jak i projekt zamienny z lipca 2013 zasadniczo nie różnią się od siebie i są podobne. Oba przewidywały wystąpienie profili głównych w takim samym rozstawie jak profile stężących ortogonalnych do profili głównych również w takim samym rozstawie. Istniejące różnice dotyczą wskazanych przez projektanta rozwiązań materiałowych. Projekt pierwotny bazuje na materiałach systemowych H., projekt zamienny opiera się na

materiałach ogólnego stosowania. W znaczeniu konstrukcyjnym obydwie projekty są tożsame, a zmiany mają charakter nieistotny; do tych zmian nie była konieczna zgoda i opinia projektanta – konstruktora.

Dowód – zeznania świadka J. W. (3) (k. 225-227), opinia biegłego (k. 330-337), zeznania świadka P. T. (k. 209), zeznania świadka S. B. (k. 249-250), poświadczone za zgodność z oryginałem przez pełn. powoda będącego r. pr. kserokopia rysunku Konstrukcja rusztu pośredniego dla sufitu podwieszanego supermarketu (...) – rys. zamienny (k. 28-29), ustne wyjaśnienie przez biegłego opinii pisemnej (k. 371), kserokopia projektu wykonawczego aranżacji i technologii marketu P. i P. (k. 144),

Umowa stron nie przewidywała wykonania czynności odbiorowych robót. Mimo to przedstawiciel powódki powiadomił pozwanego o fakcie wykonania rusztu. Pozwany nie przystąpił jednak do jego odbioru.

Pozwany nie zgłaszał uwag co do jakości i terminowości wykonanych przez powódkę prac. Dopiero po otrzymaniu faktury i upływie terminu jej płatności, pozwany zaczął zgłaszać takie zastrzeżenia.

(...) S.A. będący najemcą lokalu, w którym prace prowadziła powódka nie zgłaszał żadnych uwag do wykonanych prac przy ruszcie, a pismem z 3.10.2013 r., jego umocowany przedstawiciel D. M., potwierdził wykonanie prac zgodnie z wymogami sieci P. i P..

Dowód - zeznania świadka P. T. (k. 209), poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełn. powoda będącego r. pr. kserokopia pisma (...) S.A. z 3.10.2013 (k. 184), zeznania świadka J. W. (3) (k. 225), zeznania świadka D. M. (k. 228), zeznania świadka S. B. (k. 249).

W dniu 31 lipca 2013 r. powódka wystawiła pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 110.000 zł netto (135.300 zł brutto), z terminem płatności do 13.08.2013r. z tytułu wykonania podkonstrukcji stalowej zgodnie z umową z 16.07.2013r. w budynku handlowo – biurowo – usługowym (...) w K.. Pozwany nie uiścił żądanej przez powoda kwoty w tym terminie. Natomiast wystosowane do pozwanego wezwanie do zapłaty okazało się bezskuteczne.

Do dnia zamknięcia rozprawy pozwany nie uregulował choćby w części kwoty dochodzonej pozwymem.

Bezsporne, a nadto dowód – poświadczone za zgodność z oryginałem przez pełn. powoda będącego r. pr. kserokopie: FV nr (...), wezwania do zapłaty wraz z (...) (k. 35, 48-49).

Dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd miał na uwadze, że każda ze stron obowiązana jest do złożenia zgodnych z prawdą wyjaśnień odnośnie okoliczności sprawy i oświadczeń co do twierdzeń strony przeciwnej (art. 3 k.p.c. i 210 § 2 k.p.c.), przy czym ogólnikowe zaprzeczenie wszystkim twierdzeniom strony przeciwnej – co uczynił w odpowiedzi na pozew pozwany - nie czyni zadość temu obowiązkowi (por. uchwała pełnego składu (...) z 15.07.1974 r., sygn. akt KW Pr. 2/74, publ. w OSNC 1974/12/203).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy określić okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, a następnie dokonać szczegółowej analizy twierdzeń każdej ze stron odnośnie tych okoliczności.

Sąd nie miał żadnych zastrzeżeń do wiarygodności zgromadzonych w sprawie dokumentów. Nie wykazują one śladów podrobienia czy przerobienia, a ich treść i autentyczność nie były kwestionowane przez strony procesu.

Należy wskazać, że złożone przez strony dokumenty są dokumentami prywatnymi, w rozumieniu art. 245 k.p.c., a zatem stanowią dowód tego, że osoby, która owe dokumenty podpisała złożyła oświadczenia w nich zawarte. Formalna moc dowodowa dokumentu prywatnego nie rozciąga się jednak na okoliczności towarzyszące złożeniu oświadczenia. Nie przesądza on zatem, czy oświadczenie jest ważne lub skutecznie prawnie. Materialna moc dowodowa dokumentu prywatnego zależy od jego treści merytorycznej. O materialnej mocy dowodowej dokumentów prywatnych rozstrzyga sąd zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów – art. 233 k.p.c. (por. Komentarz do KPC, Część pierwsza, postępowanie rozpoznawcze, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2002, s. 517).

Sąd nie miał zastrzeżeń do prawdziwości zeznań świadków – współpracowników powódki: P. T. i J. W. (3). Świadkowie ci wszak zgodnie wskazali, że pracami na budowie kierował J. W. (3) i to on miał do tego umocowanie od powódki, czego zresztą pozwany nie kwestionował. Świadkowie wskazali na fakt wykonania robót przy ruszcie, określonych umową stron w zakresie wynikającym z przedstawionej oferty, umowy oraz projektu zamiennego. Świadkowie zgodnie podali, że technologicznie nie było potrzeby wykonania rusztu pośredniego pod sufit podwieszany w sposób inny niż rzeczywiście wykonany (np. poprzez system wsporników).

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania świadka D. M., albowiem świadek ten, jako pracownik spółki (...) S.A., nie jest formalnie związany z żadną ze stroną, a zatem nie miał interesu w zniekształcaniu w swoich zeznaniach obrazu rzeczywistości na korzyść jednej z nich i zeznawaniu nieprawdy. W dodatku zeznania tego świadka znalazły pełne odzwierciedlenie w zeznaniach pozostałych świadków. Świadek ten potwierdził, że roboty zostały zakończone i odebrane w całości, mimo, że nie zostały wykonane z profili H.. Świadek przy tym jest kompetentny do oceny kwestii technicznych, skoro był kierownikiem projektu i nadzorował przebieg prac na budowie marketu P. i P., gdzie prace wykonywała powódka.

Zeznania świadka S. 'a B. 'a, ówczesnego prokurenta pozwanej, były o tyle istotne, że to jedyna osoba z kręgu pozwanej, która zeznawała w sprawie. Przede wszystkim podkreślić trzeba, że świadek ten potwierdził zasadniczo wersję zdarzeń wskazanych w uzasadnieniu pozwu, w tym akceptację przez pozwanego, przedstawionej przez powódkę, tańszej wersji projektu konstrukcji rusztu pośredniego oraz brak zastrzeżeń co do wykonanych prac. Podał również, że nie ma wiedzy co do opóźnienia w wykonaniu prac przez powódkę, co – również w świetle całego zgromadzonego materiału dowodowego - przeciwstawia się twierdzeniom strony pozwanej z odpowiedzi na pozew.

Przeprowadzony w toku procesu dowód z opinii biegłego – dr-a inż. M. G. - pomógł ustalić stan faktyczny sprawy, a zawarte w niej twierdzenia biegłego stanowiły zasadniczą podstawą rozstrzygnięcia. Zauważyć przy tym trzeba, że pozwany nie zgłosił zastrzeżenia do protokołu co do postanowienia Sądu oddalającego częściowo jego wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego. Okoliczność - na podstawie którego projektu powódka wykonywała swoje prace nie była między stronami sporna. Bez znaczenia dla rozpoznania sprawy pozostawała okoliczność, jakie są stawki rynkowe na wykonanie prac zleconych powódce, gdyż wynagrodzenie za nie strony ustaliły w umowie. W związku z tym pozwany zobowiązany jest do jego zapłaty w umówionej wysokości, po wykonaniu prac przez powódkę.

Nie było także potrzeby przeprowadzania dowodu z opinii biegłego na okoliczność wartości wad w pracach powódki.

Jak wynika bowiem z opinii biegłego G., w robotach dotyczących wykonania podkonstrukcji stalowej pod montaż sufitów podwieszanych występują usterki, nie mające istotnego charakteru. Poza tym biegły stwierdził, że nie można jednoznacznie stwierdzić czy są one efektem robót wykonanych przez powódkę, czy też późniejszych prac przystosowawczych podjętych przez najemcę.

Z uwagi na powyższe Sąd oddalił w tym zakresie wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego.

Przygotowana opinia odpowiada na pytania zadane biegłemu specjalizującemu się w dziedzinie robót budowlanych. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania opinii biegłego posiadającego wiadomości specjalne niezbędne do oceny wykonanych przez powódkę prac albowiem była to opinia spójna, logiczna i konsekwentna. Kwestie problematyczne i niejasne zostały dodatkowo wyjaśnione przez autora opinii, po zasygnalizowaniu przez strony uwag, na rozprawie w dniu 8 stycznia 2016 roku. Co prawda pełnomocnik pozwanego na ostatniej rozprawie domagał się przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego na okoliczność wartości materiałów zastosowanych przez powódkę do wykonania zleconych jej robót, o co wcześniej nie wnioskował, niemniej wniosek ten był niezasadny. Jak wyżej wskazano, faktyczne koszty materiałowe prac powódki nie były konieczne do ustalenia z tej przyczyny, że strony nie umawiały się na wynagrodzenie kosztorysowe lecz ryczałtowe. W umowie wyraźnie wskazano bowiem kwotowo wysokość przysługującego powódce wynagrodzenia za wykonanie zleconych jej robót.

Na marginesie należy zaznaczyć, że pełnomocnik pozwanego, obecny na rozprawie, na której oddalono jego wnioski o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, nie wniósł co do tego zastrzeżeń do protokołu w trybie art. 162 k.p.c.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Z ustalonego stanu faktycznego niniejszej sprawy wynika, że strony łączyła umowa z 16 lipca 2013 r., na podstawie której powódka miała wykonać m.in. podkonstrukcję stalową pod montaż sufitów podwieszanych i innych instalacji w budynku handlowo – biurowo – usługowym (...) w K., przy ul. (...), zgodnie z załącznikiem nr 5 do umowy najmu z 23 maja 2011 r. zawartej między (...) Sp. z o.o. a (...) S.A. ze zmianami, a pozwany miał zapłacić powodowi za wykonane w tym przedmiocie prace wynagrodzenie ryczałtowe w kwocie 110.000 PLN netto.

Zdaniem Sądu umowa zawarta pomiędzy stronami postępowania była umową o roboty budowlane.

Istotne elementy umowy o roboty budowlane ustawodawca zawarł w przepisie art. 647 k.c.

Według znajdującej się tamże definicji ustawowej, wykonawca zobowiązuje się do oddania przewidzianego w umowie obiektu, wykonanego zgodnie z projektem i z zasadami wiedzy technicznej, a inwestor zobowiązuje się do dokonania wymaganych przez właściwe przepisy czynności związanych z przygotowaniem robót, w szczególności do przekazania terenu budowy i dostarczenia projektu oraz do odebrania obiektu i zapłaty umówionego wynagrodzenia.

Zgodnie z ustaleniami stanu faktycznego w niniejszej sprawie, strony zawarły umowę, w myśl której powódka zobowiązała się do wykonania na zlecenie pozwanego podkonstrukcji stalowej pod montaż sufitów podwieszanych i innych instalacji

Zawarta między stronami umowa ma charakter umowy wzajemnej, gdyż świadczenie powódki (wykonanie prac budowlanych wskazanych w umowie) stanowi odpowiednik świadczenia pozwanego (zapłaty umówionego wynagrodzenia) – art. 487 § 2 k.c.

Zgodnie z art. 488 § 1 k.c. świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych winny być spełnione jednocześnie, chyba że z umowy, z ustawy albo z orzeczenia Sądu lub decyzji innego właściwego organu wynika, iż jedna ze stron jest zobowiązana do wcześniejszego świadczenia.

Jeżeli świadczenia wzajemne powinny być spełnione jednocześnie, każda ze stron może powstrzymać się ze spełnieniem świadczenia, dopóki druga strona nie zaoferuje świadczenia wzajemnego (art. 488 § 2 k.c.).

Analizując treść powyższych przepisów należy stwierdzić, że leżący po stronie pozwanej obowiązek zapłaty powodowi wynagrodzenia, aktualizował się po wykonaniu obowiązków umownych przez powódkę.

Z treści § 2 łączącej umowy wynika, że strony ustaliły wynagrodzenie ryczałtowe. Zgodnie z ugruntowanym poglądem doktryny - wynagrodzenie ryczałtowe to określane z góry, bez przeprowadzania szczegółowej analizy kosztów wytwarzania dzieła, wynagrodzenie za całość dzieła w jednej sumie pieniężnej (zob. S. Buczkowski [w:] System prawa cywilnego, t. III, cz. 2, s. 435; A. Brzozowski [w:] System prawa prywatnego, t. 7, 2004, s. 344; A. Kidyba, Prawo handlowe, 2006, s. 825). Wynika z tego, że skoro strony przewidziały za wykonanie prac związanych z rusztem pod sufit podwieszany wynagrodzenie ryczałtowe w kwocie 110.000 zł netto, to za wszystkie prace wykonane w ramach tego przedmiotu umowy – w tym ewentualne roboty dodatkowe i materiały, powódka miała otrzymać wynagrodzenie tylko w tej wysokości. Powódka zaś bezspornie nie otrzymała tego wynagrodzenia od pozwanego.

Z ustalonego stanu faktycznego sprawy wynika, że pozwany - działający przez swojego umocowanego przedstawiciela D.'a C.'a - zamierzał zlecić powodce wykonanie rusztu stalowego do podwieszenia sufitu, które sam miał wcześniej wykonać. Umocowanie wskazanej wyżej osoby wykazane zostało przez powódkę poprzez zeznania złożone przez jej współpracowników oraz ówczesnego prokurenta pozwanej spółki, który wyraźnie podał, że ostateczna decyzja

w kwestii akceptacji ofert powódki składanych drogą elektroniczną należała do pana C. (k. 249). Nie ma przy tym znaczenia, że oferty z 25. i 27. czerwca 2013 r. były składane na adres poczty elektronicznej tej osoby znajdujący się na hoście obejmującym firmę innej spółki, w której pracował również D. C. (keenproperty.com). Wszak ostatecznie umowa została zawarta z powódką przez pozwaną, czego pozwana nie kwestionowała. Natomiast D. C. posiadał również pełnomocnictwo do działania w imieniu i na rzecz pozwanej we wszelkich czynnościach prawnych i faktycznych przed przedsiębiorcami w zakresie wszelkiej działalności prowadzonej przez spółkę ważne do 31.12.2013 (k. 128). Umowa stron i negocjacje przedumowne były prowadzone zaś latem 2013 r. Pozwana nie kwestionowała również faktycznych, osobowych i finansowych powiązań spółki (...) Sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o. Poza tym powiązania lub ich ewentualny brak nie wpływają na niesporną skuteczność i ważność zawartej umowy.

Wskazać należy w tym miejscu, że istota procesu cywilnego zawarta jest w art. 6 k.c. Zgodnie z normą prawną wynikającą z tego przepisu strona, która powołując się na przysługujące jej prawo, żąda określonego zachowania od innej osoby – w tym przypadku domaga się zapłaty na swoją rzecz, obowiązana jest udowodnić fakty uzasadniające to żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. Stanowisko takie – będące przejawem kontradyktryjności w procesie – znalazło wielokrotnie swoje pełne odzwierciedlenie w orzecznictwie, gdzie zauważa się m.in., iż w myśl ogólnych zasad na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie (orz. SN z 3 października 1969 r., II PR 313/69, OSNCP 9/70, poz. 147). Oznacza to, że powód musi przedstawić dowody – czy to w postaci dokumentów, czy też np. zeznań świadków, potwierdzające istnienie stanu faktycznego z którego wywodzi żądanie pozwu, a więc za co domaga się np. zasądzenia dochodzonej należności, pozwany zaś musi przedstawić dowody, że świadczenie powodowi się nie należy.

Z przedstawionych w procesie przez powódkę dowodów w postaci dokumentów prywatnych, zeznań świadków, a zwłaszcza opinii biegłego wynika jednoznacznie, że powódka wykonała swoje świadczenie zgodnie z umową i sztuką budowlaną, a wady występujące w przedmiocie umowy są nieistotne i mają marginalny charakter. Biegły potwierdził również tezę lansowaną przez powódkę, że brak było konieczności konsultacji zmian projektu wykonawczego z pierwotnym projektantem, a technologia zastosowana przez powódkę jest właściwa. W dodatku, co wynika jasno z zeznań świadków, technologia zastosowana przez powódkę wynikała z zaleceń pozwanego w zakresie redukcji kosztów tej części świadczenia umownego. Projekt wykonawczy aranżacji i technologii marketu P. i P. z 6.12.2012r. zakładał wykorzystanie droższych profili H.. Pozwany prosił powódkę, żeby ta zaproponowała tańsze rozwiązanie, co też ta ostatnia uczyniła. Powódka zaproponowała początkowo 122.000 zł netto, a po dodatkowych zleceniach pozwanego i jego prośbach – 110.000 zł netto.

Jak wynika z przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego, powódka wykonała w całości zlecone jej prace.

Brak odebrania tych robót przez pozwanego wynika jedynie z jego winy – pozwany nie przystąpił do odbioru. Nie może być to też podstawą do oddalenia powództwa, skoro z ustalonego stanu faktycznego sprawy wynika, że market P. i P. w miejscu prac powódki funkcjonuje od dłuższego czasu. Z kolei biegły dokonując oceny prac powódki nie doszukał się wad, które stałyby na przeszkodzie do odbioru końcowego robót. Pozwany podnosił co prawda, że wystąpiły w pracach powódki usterki, ale nie wymienił nawet na czym miałyby one polegać. Biegły stwierdził zaś, że prace zostały wykonane zgodnie z projektem, a przedstawiciel (...) S.A. potwierdził zachowanie standardu sieci P. i P.. Drobne usterki stwierdzone przez biegłego nie zawierały się nawet w 1% prac i pozostawały bez wpływu na użytkowanie. Częściowo również biegły uznał, że nie można obecnie stwierdzić, czy usterki te zostały spowodowane działaniem lub zaniechaniem powódki, czy np. wskutek ingerencji pracowników sklepu (...).

Skoro zaś, jak wyżej wskazano umowa o roboty budowlane jest umową dwustronnie zobowiązującą i wzajemną, pozwany również winien swoje świadczenie spełnić w ten sposób, że uiści powódce wynagrodzenie umowne.

Wszak pozwany nie zgłaszał żadnych uwag co do kwoty ani terminu płatności widniejących na fakturze VAT. Należy mieć również na względzie fakt, iż pozwany był wzywany przez powódkę do zapłaty. Argumenty pozwanego, że

wynagrodzenie ryczałtowe wynikające z umowy jest zawyżone należało uznać za bezpodstawne. Wszak umowa została zawarta przez prezesa zarządu pozwanego, a pozwany zaakceptował to wynagrodzenie.

Z kolei zarzut nieterminowego wykonania prac był również bezzasadny. Strony w umowie nie ustaliły dokładnego, dziennego, terminu wykonania prac, ani w żaden inny sposób tego określiły. Z postępowania dowodowego wynika jedynie, że powódka miała wykonać te prace w najszybszym możliwym terminie. Powódka te prace wykonała, a w ich trakcie pozwany nie podnosił, że są one realizowane zbyt długo. Nie wzywał też powódki do ich zakończenia w konkretnym terminie. Zgodnie z art. 455 k.c., który w myśl przepisu 487 § 1 k.c. ma zastosowanie również do niewykonania zobowiązań z umów wzajemnych, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Zauważyć przy tym trzeba, że umowa stron została zawarta 16.07.2013, natomiast faktura VAT za którą zapłaty domaga się powódka została wystawiona już 31.07.2013r. co świadczy o tym, że prace zostały zrealizowane w bardzo szybkim tempie.

Skoro zaś bezspornie cały market funkcjonuje, to niewątpliwie jest, że powódka swoje świadczenie wykonała w całości, na długo przed całościowym odbiorem prac prowadzonych w markecie P. i P. w K.. Powódka spełniła zatem swoje świadczenie w terminie wynikającym z właściwości jej zobowiązania obejmującego wykonanie jedynie niewielkiego wycinka prac na budowie ww. marketu.

Z powyższych względów Sąd stwierdził, że pozwany zobowiązany jest do zapłaty powódce dochodzonej pozewem należności i w konsekwencji w pkt I wyroku zasądził kwotę 135.300 zł, czyli wynagrodzenie umowne netto za prace wskazane w §1 pkt b umowy wraz z należnym podatkiem VAT w stawce 23% brutto (wynikającej z przepisu art. 146a pkt 1 ustawy z 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług).

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądzając je od dnia następnego po dniu wskazanym na fakturze; data wymagalności roszczenia nie była kwestionowana przez pozwanego w trakcie procesu. Rozgraniczenie odsetek należnych powódce do 31 grudnia 2015 oraz od 1 stycznia 2016 wynika z wejścia w życie w toku procesu przepisów Ustawy z 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 9 listopada 2015 r.). Zgodnie z przepisem przejściowym tej ustawy (art. 56) do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Okres za który domagała się powódka odsetek nie skończył się zaś przed 1 stycznia 2016 r., a trwa do dnia zapłaty.

Z uwagi na fakt, że ustawa ta zmodyfikowała m.in. przepis art. 481 § 2 k.c., zgodnie z którym obecnie jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych, konieczne było wskazanie o jakie dokładnie odsetki chodzi od 1 stycznia 2016.

W związku z tym, że pozwany przegrał spór w całości winien zwrócić powódce poniesione przez nią koszty procesu, na które składają się: uiszczona opłata od pozwu 6765 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3600 zł wynikające z § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...), to jest w granicach stawki minimalnej, opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

SSO Jarosław Marczewski